

fordums Havbund var bleven draget ind under Bondens fredelige Syssel, bevaredes Skoven som Tilflugtssted for Vovemodet og den kække Bedrift. Herfra skrattede de høje Herrers Jægerhorn, naar de sprængte afsted med Døden paa Sadelbuen og drog deres blodige Spor gennem Tykningerne. Her fik ogsaa Stormen igen sit fulde Mæle, — en tusindstemmig Brusen, i hvilken der hørtes som en spøgelseagtig Efterklang af hin Havets dybe Orgeltone, der havde fyldt Menneskenes Sind med Rædslens store Højtid.

Men lidt efter lidt trængtes ogsaa Skoven tilbage af den nærsomme Muld. En Skare vaabenløse Fremmede byggede sig Bo og plantede en Have derinde for at leve i Ensomhed af Jordens Frugter. Ad en Vej, der betegnedes af rejste Kors og hellige Billeder, var de kommen dragende sydfra i lange Kitler og med Sandaler under de nøgne Fødder, — og snart ringede den første Bedeklokke sit „Fred paa Jorden“ ud over Vikingernes gamle Land. Og Aarene gik. Fra alle Sider gnavede Bondens ublodige Økse sig ind i Skovens Mørke, hvor Kragerne allerede skræppede fra Ørnenes forladte Redepladser.

Og Aarhundreder svandt. Fra blomstrende Marker og Enge flommede den moderlige Jords Fedme ind over Tærsklerne til de udvalgte blandt Menneskenes Børn, dyngede sig op i Lader og Stalde, fyldte Klosterkælderne og Herregaardenes Forraadskamre med solid Slagtemad og honningsødet Øl for tilsidst at samle sig som Spæk og tykt Blod bag Munkekutten og Ridderens blankskinnende Harnisk. Og se, da den fromme Klosterbroder havde faaet Spæk paa Nyrerne, grebes han af kødelige Anfægtelser. Han fik Trang til at gifte sig, han følte det slutte-
lig som sin ligefremme Kristenpligt at blive Familjefader og uden alt Sværmeri dele Livets Goder med de andre Adams-
sønner. Kirken blandede Blod med det borgerlige Samfund. Ud af den grove Bodsdragt med Sandalerne og det haarde Hampe-
reb fremtraadte som af et Puppehylster den første Pastor Side-
nius med den brusende Pibekrave og den store Børneflokk. Sam-
tidig faldt ogsaa Herremanden mere og mere til Ro i den bor-
gerlige Samfundsorden. Med sin nedarvede Velstand, som gav-